

Panium – číslo devätnásť

Veľkí: Antiochos, Konštantín a posledný prezident

Jeff Pippenger

2026-03-01

Kľúč k správne mu rozdeľovaniu veršov desať až šesťnásť z jedenástej kapitoly Daniela sa nachádza v základných prorockých aplikáciách, ktoré boli použité pred viac ako tridsiatimi rokmi, v roku 1996, keď bol vydaný časopis *The Time of the End*. O tridsať rokov neskôr Pán zjavil, že ďalšie prorocké posolstvo má byť sformulované tak, ako bolo v roku 1831 sformulované milleritské posolstvo. V omega dejinách týchto tridsiatich rokov je posolstvo, ktoré má byť sformulované, predstavené ako oprava predchádzajúceho posolstva o islame, ako ho predstavoval Josiah Litch, a tiež ako opravené posolstvo o zatvorených dverách, ako ho predstavoval Samuel Snow, čo je symbol podobenstva o desiatich pannách. Bude hlásané posolstvo o islame, sprevádzané výstrahou o postupne sa zatvárajúcich dverách skúšobného času, keď Kristus dokončuje svoje dielo súdu. Toto posolstvo je dvojité, má vnútornú a vonkajšiu líniu, ktoré zasa predstavujú prvé dva kroky trojkrového procesu skúšky, ktorý vždy nastáva, keď je proroctvo odpečatené, ako to bolo pri zjavení Ježiša Krista 31. decembra 2023.

Časopis *The Time of the End* obsahuje základný prehľad budúcnosti Ameriky, ako je znázornená v posledných šiestich veršoch jedenástej kapitoly Daniela, ktoré boli odpečatené v čase konca v roku 1989. Tento časopis je súčasťou verejného záznamu už tridsať rokov a nikto nepostrehol, že jednou z jeho hlavných tém bol náboženský zápas medzi komunizmom a cirkvami pod vplyvom katolicizmu, osobitne na Ukrajine. Tento náboženský boj z obdobia roku 1989 vysvetľuje kontext náboženského úpadku Putina, znázorneného Ptolemaiom a Uziášom, vo vzbure, ktorú obaja prejavili v chráme v Jeruzaleme. Chrám v Jeruzaleme bol Uziášovým chrámom, nie Ptolemaiovým chrámom. Putin aj Zelenskyj znesväcujú ten istý chrám dvoma odlišnými spôsobmi; jeden ako Egypťan a druhý ako Žid.

Cirkev, ktorá v roku 1989 zápasila proti kráľovi juhu, bola katolícka cirkev. A prečo nie? Ateizmus Francúzska zasadil kráľovi severu v roku 1798 smrteľnú ranu, tak prečo by sa pápežstvo neodplatilo za dlhotrvajúce prenasledovanie katolíckej cirkvi zo strany ateizmu, obzvlášť na Ukrajine? Ešte významnejšie je, že toto jasné svedectvo o Ukrajine pochádzalo z publikácie z roku 1996, ktorá citovala sekulárnych historikov o dejinách roku 1989. Teraz, keď Pán odpečatuje skryté dejiny štyridsiateho verša, poukázal na zápas medzi dvoma pravoslávnymi cirkvami, aby poskytol prorocký a historický kontext bitky pri Rafii a jej následkov, a potrebné poznatky už zahrnul do časopisu *The Time of the End*, ktorý bol vydaný pred tridsiatimi rokmi.

Zánik Napoleona zodpovedá postupnému zániku Lenina, Stalina a systému Sovietskeho zväzu. Keď prorocké južné kráľovstvo presunulo svoje hlavné mesto do Ruska, v roku 1917 došlo k dvom veľkým revolúciám. Prvou je to, čo sa nazýva Ruská revolúcia, keď bol zvrhnutý cár, a potom v tom istom roku nasledovala boľševická revolúcia, ktorá viedla k občianskej vojne od roku 1917 až do roku 1922. V roku 1922 vznikol Sovietsky zväz.

Začiatok Ruska ako duchovného kráľa juhu predstavoval dvojstupňovú revolúciu, ktorá viedla k občianskej vojne a potom k vytvoreniu konfederácie krajín. Aj rozpad Sovietskeho zväzu prebehol v dvoch krokoch, počnúc zbúraním Berlínskeho múru 9. novembra 1989, čo potom viedlo k rozpusteniu Sovietskeho zväzu 31. decembra 1991. Ako posledný vládca Ruska, kráľa juhu, bol Vladimir Putin predobrazený prvým ruským vládcom — Vladimírom Leninom.

Vladimir znamená „veľký vodca“ a Putin znamená „cesta“. Lenin znamená „veľká rieka“, no Vladimir Lenin si zvolil meno Lenin, aby skryl svoje skutočné meno, ktorým bolo Vladimir Iljič Uľjanov. Iljič znamená „syn Eliáša“ a Uľjanov znamená „mladistvý syn Eliáša“.

Veľký ruský vodca na ceste, v dejinách predstavených bitkou pri Ráfii v roku 217 pred Kr., bol predobrazený prvým vodcom Ruska, ktorý ako Vladimir Lenin bol veľkým vodcom mocnej rieky, no svoje meno skryl. Meno je symbolom charakteru a to, že Vladimir skryl svoje dve mená, predstavuje charakter, ktorý si zvolil veľkú rieku politického myslenia namiesto charakteru predstaveného Eliášom, čo znamená „Boh je Jehova“. Koreňom ateizmu je popieranie Boha a ateizmus je hlavnou charakteristikou kráľa juhu. Druhé a tretie Leninovo krstné meno zdôrazňujú Eliáša a jeho syna a koniec Ruska ako kráľa juhu je predstavený Ptolemaiom IV., ktorý zvíťazil v bitke pri Ráfii, no keď sa Antiochos v roku 200 pred Kr. vrátil v bitke pri Panii, vtedy už vládol Ptolemaiov päťročný syn. Leninove dve pôvodné mená označujú Eliáša a jeho syna a sú v súlade s Ptolemaiom a jeho synom. Eliáš a posolstvo jeho deťom sa objavujú v posledných dňoch, tesne pred „veľkým a hrozným dňom Hospodinovým;“ kde sa nachádzajú aj bitky pri Ráfii a Panii.

Hľa, pošlem vám proroka Eliáša skôr, ako príde veľký a hrozný deň Hospodinov. A obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kľatbou. Malachiáš 4, 5–6.

Svedectvo Uziáša a Ptolemaia sa zhoduje v jedenástom verši jedenástej kapitoly Daniela a Uziáš žil po svojej vzbure a malomocenstve ešte jedenásť rokov; zatiaľ čo Ptolemaios vládol spolu sedemnášť rokov, čo je ten istý počet rokov medzi bitkami v jedenástom a pätnástom verši. Proroctvo o 250 rokoch, ktoré sa začalo v roku 457 pred Kr., sa skončilo v roku 207 pred Kr. uprostred týchto dvoch bitiek; desať rokov po Ráfii a sedem rokov pred Paniom. Vláda Ptolemaia IV. sa začala v roku 221 pred Kr. a zomrel v roku 204 pred Kr., takže sedemnášť rokov Ptolemaia nie je tá istá línia ako sedemnášť rokov od Ráfie po Panium. Ani to nie je tých istých sedemnášť rokov, ktoré sú znázornené zavŕšením proroctva o 250 rokoch, začínajúceho Neronom v roku 64 a končiaceho sa v roku 313. Od roku 313 po prvý nedeľný zákon v roku 321 je osem rokov a o deväť rokov neskôr, v roku 330, Konštantín rozdelil kráľovstvo na východ a západ.

Vo veľmi blízkej budúcnosti Putin a Rusko porazia Ukrajinu a kroky Ptolemaia a Uziáša sa začnú opakovať v dejinách predstavených v dvanástom verši. Dvaja biblickí svedkovia umiestňujú záverečnú krízu pre Putina do krízy cirkvi a štátu. Ich vzbura sa prejavila v chráme v Jeruzaleme, čím sa Uziášov chrám a náboženstvo určujú ako bod prorockého odkazu.

Zelenskyj, čo znamená „zelený“, je bábkou globalistických byrokratov Európskej únie a Organizácie Spojených národov, ktorých globalistickú agendu výstižne predstavuje zelené politické hnutie, ktoré uctieva matku Zem. Je príznačné, že Zelenskyj bol hercom, lebo je zjavne

zástupným nástrojom iných mocností a význam jeho mena „zelený“ označuje politickú filozofiu, ktorá usmerňuje jeho pohyby na šachovnici ľudských dejín. Mat je pre Zelenského hneď za rohom.

V týchto záverečných dejinách sa vzburá Uziáša a Ptolemaia opäť odohrá, no Ptolemaios (Putin) zomrel štyri roky pred bitkou pri Paniu a posledný panovník kráľa juhu je predstavovaný päťročným dieťaťom, s ktorým manipuluje séria skorumpovaných a neschopných regentov.

Ptolemaios V. mal iba asi 5–6 rokov, keď v roku 204 pred Kr. nastúpil na trón (po záhadnej smrti svojho otca), a ptolemaiovské kráľovstvo bolo počas jeho vlády ochromené sériou neschopných alebo skorumpovaných regentstiev. Počiatočné regentstvo trvalo od roku 204 do 202 pred Kr., po tom, čo bola smrť Ptolemaia IV. utajená a jeho matka Arsinoé III. zavraždená. Dvorní obľúbenci Sosibios, dlhoročný minister za vlády Ptolemaia IV., a Agathoklés, brat Agathokleie, milenky Ptolemaia IV., sa vyhlásili za regentov. Sfalšovali alebo predložili závet, ktorý z nich robil poručníkov, zverili mladého kráľa do starostlivosti Agathokleie a jej rodiny a odstránili potenciálnych rivalov. Sosibios spravoval veľkú časť počiatočnej administratívy.

K obratu došlo okolo roku 202 pred Kr., keď sa dominantným regentom stal Agathoklés, no pre svoju zhýralosť a zlé spravovanie bol všeobecne nenávidený. Ľudové povstanie v Alexandrii viedlo k tomu, že ho dav brutálne zlynčoval, pričom chlapčenský kráľ to formálne schválil. Nasledujúcimi regentmi boli Tlepolemos, správca Pelúsia, a potom Aristomenés. V čase bitky pri Paniu v roku 200 pred Kr. sa kráľovstvo nachádzalo pod touto striedajúcou sa sériou regentov a dvorných poradcov.

V bitke pri Paniu viedol ptolemaiovské vojská v poli generál Skopás z Aitólie, žoldniersky veliteľ ustanovený počas regentstva, a nie sám Ptolemaios V. Mladý kráľ nemal nijakú skutočnú kontrolu — rozhodnutia, vojenská stratégia i celková slabosť kráľovstva pramenili z ochromenia regentov, vnútorných vzbúr (ako boli domáce egyptské povstania) a dvorných intríg. Táto nestabilita umožnila Antiochovi III. Veľkému rozhodne poraziť Skopása pri Paniu a zmocniť sa Koilé-Sýrie vrátane Judey, čím ju natrvalo vytrhol spod ptolemaiovskej nadvlády.

Historici rozoberajú pravdepodobnosť, že smrť Ptolemaia IV. nastala v dôsledku otravy, čo je tiež súčasťou historických špekulácií týkajúcich sa Vladimira Lenina, Josifa Stalina, ako aj kráľovnej juhu, Kleopatry. Putin zvíťazí v ukrajinskej vojne, no potom sa začne jeho zánik jeho túžbou zaviesť kontrolný vzťah, aký mal Sovietsky zväz kedysi s ukrajinskou cirkvou, ktorý, keď bol v roku 1989 odstránený, bol symbolom víťazstva kráľa severu nad kráľom juhu.

Ukrajina je kolískou východoslovanského pravoslavia. Krst Vladimíra Veľkého sa uskutočnil roku 988 v Kyjeve. Moskva si neskôr po páde Konštantínopola prisvojila titul „Tretí Rím“, čím sa postavila do pozície právoplatného dediča a duchovného ochrancu všetkých ruských krajín vrátane Ukrajiny ako svojho „kanonického územia“.

Moskovský patriarchát vždy považoval Ukrajinu za duchovne neoddeliteľnú od Ruska pod heslom „Jeden národ, jedna viera“, čo je výraz, ktorý opakovane používal aj samotný Putin. Ukrajina, najmä od rokov 2014/2022, čoraz viac vníma dohľad Moskvy ako koloniálnu a imperiálnu nadvládu, a nie ako skutočné duchovné materstvo. K februáru 2026 existujú dve súperiace

pravoslávne štruktúry. Jednou z nich je Pravoslávna cirkev Ukrajiny, ktorá je od roku 2019 nezávislá od ekumenického patriarchu Bartolomeja z Konštantínopolu. V Kyjeve sa Pravoslávna cirkev Ukrajiny považuje za skutočne národnú cirkev.

Čitateľ, maj sa na pozore: Pravoslávna cirkev Ukrajiny je iná cirkev než Ukrajinská pravoslávna cirkev. Ukrajinská pravoslávna cirkev je spojená s ruskou pravoslávnou cirkvou, a z tohto dôvodu na ňu Zelenskyj útočí. Vatikán je proti útokom Zelenského, ktoré už prebiehajú, no Putinova vzbura z dvanásteho verša nasleduje po jeho víťazstve pri Ráfii a ešte len príde.

Ukrajinská pravoslávna cirkev bola historicky prepojená s moskovským telom. V období po invázii v roku 2022 Ukrajinská pravoslávna cirkev v máji 2022 vyhlásila úplnú autonómiu, avšak ukrajinské štátne vyšetrovania (DESS) opakovane tvrdili, že kanonicky i právne zostáva pridružená k Moskve. Ukrajina v auguste 2024 prijala zákon (podpísaný Zelenským), ktorý zakazuje akékoľvek náboženské spoločenstvo viazané na Ruskú pravoslávnu cirkev (štát „agresora“). Ukrajinskej pravoslávnej cirkvi bolo nariadené úplne prerušiť väzby, inak jej hrozí súdom nariadené rozpustenie jej Kyjevskej metropolie. Koncom roka 2025 a začiatkom roka 2026 naďalej prebiehajú razie, prevody farností do Pravoslávnej cirkvi Ukrajiny (vyše 1 300 od roku 2022), súdne konania a experti OSN varujú pred obavami týkajúcimi sa náboženskej slobody vo vzťahu k Ukrajinskej pravoslávnej cirkvi.

Vatikán sa verejne postavil proti akémukoľvek nútenému rozpusteniu Ukrajinskej pravoslávnej cirkvi. Rusko a Putin to vykresľujú ako otvorené prenasledovanie kanonického pravoslavia a ochranu „ruských pravoslávnych cirkví“ urobili z výslovnej požiadavky pri akýchkoľvek mierových rokovaníach. Ruská propaganda dôsledne spája Ukrajinskú pravoslávnu cirkev a útoky ukrajinského štátu proti nej s „nacizmom“ a ako súčasť svojho ospravedlnenia „denacifikácie“.

Putin opovážlivo „vojde do chrámu“ a bude si nárokovať plnú duchovnú nadvládu nad ukrajinským pravoslávím v snahe znovu podriaďiť celú ukrajinskú cirkevnú štruktúru Moskve a požadovať uznanie ako právoplatná duchovná hlava ruského pravoslávneho sveta.

Toto je presná paralela k tomu, ako Ptolemaios vstúpil do Svätyne svätých, zatiaľ čo Uzzijáš je Zelenskyj usilujúci sa páliť kadidlo. Ptolemaiova vzbura sa odohrala vo Svätyni svätých a Uzzijášova v svätyni. Južný kráľ, opojený víťazstvom „pohraničia“, ukončí zástupnú moc nacizmu a potom prekročí hranicu do miesta, ktoré náleží jedine oblasti náboženstva. Potom príde náhle prozreteľnostné poníženie a Putin zmizne zo scény (tak ako Ptolemaios IV. zomrel v roku 204 pred Kr.). Po mocenskom vákuu fázy „slabých nástupcov“ sa severný kráľ vráti s väčšou silou a zvíťazí v modernom boji pri Panii vo verši 15.

Sedemnásť

Sedemnásť rokov sa v dejinách vyskytuje trikrát tam, kde sa bitky pri Ráfii a Panii spájajú spolu, riadok na riadok. Sedemnásť rokov od Milánskeho ediktu, keď boli východný a západný trón ríše spojené manželstvom, až dovtedy, keď bolo kráľovstvo v roku 330 rozdelené a rozvedené. Sedemnásť rokov, ktoré sa začínajú a končia, sú medzníkmi dvoch ďalších súvisiacich prorockých období. Počnúc Nerom v roku 64 je vyznačené obdobie prenasledovania, ktoré sa skončilo v

dejinách Konštantína Veľkého. Prechod od Nerovho obdobia prenasledovania ku kompromisu predstavovanému Konštantínom označuje prechod od cirkvi Smyrny ku cirkvi Pergamu. Rok 313 a Milánsky edikt označujú koniec cirkvi Smyrny a koncom sedemnásťročného obdobia je rok 330, ktorý bol naplnením tristošesťdesiatročného proroctva z Daniel 11,24.

Pokojne vojde aj na najúrodnejšie miesta krajiny; a vykoná to, čo neurobili jeho otcovia ani otcovia jeho otcov; rozdelí medzi nich korisť, lúpež a bohatstvo; ba bude osnovovať svoje úklady proti pevnostiam, a to do času. Daniel 11,24.

Sedemnáť rokov od roku 313 a Milánskeho ediktu sa začína naplnením jedného proroctva a končí sa naplnením iného proroctva. Prvé prorocké naplnenie, ktoré označuje začiatok, určuje prechod od cirkvi v Smyrne k cirkvi v Pergame; a proroctvo, ktoré označuje koniec týchto sedemnástich rokov, určuje rozdelenie Ríma na východný a západný Rím. Týchto sedemnáť rokov je určených prorockými dejinami, nie nejakým konkrétnym sedemnáťročným vyhlásením. Alfa rozdelenia druhej cirkvi od tretej cirkvi sa zhodovala s rozdelením ríše na východ a západ pri naplnení časového proroctva o 360 rokoch. Tieto dve proroctvá ustanovujú obdobie sedemnástich rokov a je potrebné ich potvrdiť ako oprávnené prorocké obdobie na základe svedectva dvoch alebo troch; ak je sedemnáť platným prorockým symbolom.

Títo svedkovia existujú v ďalšom 250-ročnom období, ktoré sa začalo v roku 457 pred Kr. V tom čase sa začalo 2 300-ročné proroctvo z Daniela 8:14. Rok 457 pred Kr. je prorockým východiskovým bodom a ustáleným prorockým medzníkom. Ak odtiaľ rozšírime 250 rokov do budúcnosti, dostaneme sa k roku 207 pred Kr., čo je dejinné obdobie medzi bitkami pri Ráfii a Paniu. Bitku pri Ráfii a bitku pri Paniu nemožno od seba oddeliť, lebo obe vedie Antiochos Veľký. Od bitky pri Ráfii v roku 217 pred Kr. až po bitku pri Paniu v roku 200 pred Kr. uplynulo sedemnáť rokov. Proroctvo o 2 300 rokoch označuje zmenu dišpenzácie na svojom začiatku, keď tretí dekrát obnovil národnú zvrchovanosť Judska, a potom na svojom konci nastala zmena dišpenzácie, keď Kristus prešiel zo svätyne do Svätyne svätých. Rok 207 pred Kr. predstavuje zmenu dišpenzácie egyptskej vlády nad Judskom na seleukovskú dišpenzáciu vlády nad nádhernou krajinou. Dišpenzácia seleukovskej kontroly nad nádhernou krajinou vyústila do povstania Makabejcov v roku 167 pred Kr.

Neronské obdobie 250 rokov sa končí dejinami Konštantína VEĽKÉHO a obdobie 250 rokov, ktoré sa uzatvára medzi dvoma bitkami, je dejinami Antiocha VEĽKÉHO. V bitke pri Ráfii Ptolemaios IV. porazil Antiocha Veľkého a Ptolemaios vládol sedemnáť rokov. Obe 250-ročné obdobia obsahujú zreteľné sedemnáťročné obdobie. Obe sa končia v dejinách panovníka, ktorý je známy ako VEĽKÝ. Obe 250-ročné obdobia sa začínajú pri ustanovenom prorockom medzníku a obe sa končia pri ustanovenom prorockom medzníku.

Spojené štáty americké vznikli 4. júla 1776 a o 250 rokov neskôr sa dostávajú k 4. júlu 2026, keď Donald Trump, o ktorom je známe, že sa usiluje urobiť Ameriku „veľkou“, bude oslavovať týchto 250 rokov. Rok 2026, podobne ako 250 rokov od roku 457 pred Kr., sa uzatvára uprostred dejín moderných bitiek pri Ráfii a Paniu, známych ako ukrajinská a tretia svetová vojna. Vláda južného kráľa, obdobie prvého nedeľného zákona a obdobie od bitky pri Ráfii po Panium poskytujú tri

obdobia sedemnástich rokov, ktoré sú všetky spojené s tou istou prorockou históriou. Tri 250-ročné obdobia sa všetky stretávajú v tých istých prorockých dejinách. Tieto tri obdobia 250 rokov ustanovujú tri línie prorockej pravdy s dejinami spojenými s Donaldom Trumpom, predstaveným buď ako Konštantín Veľký, alebo Antiochos Veľký.

Tri línie po 250 rokov poskytujú tri odlišné, no navzájom sa dopĺňajúce ilustrácie posledných dní. Nerova línia označuje sedemnásťročné dejiny kompromisu, ktoré dokonale vyjadrujú prorocké charakteristiky formovania obrazu šelmy.

„Pán mi jasne ukázal, že obraz šelmy bude vytvorený pred uzavretím času milosti; lebo má byť veľkou skúškou pre Boží ľud, podľa ktorej bude rozhodnuté o jeho večnom údele. Vaše stanovisko je takou spleťou protirečení, že len málokto bude zvedený.“

„V Zjavení 13 je tento predmet jasne predstavený; [Zjavenie 13,11–17, citované].“

„Toto je skúška, ktorou musí prejsť Boží ľud predtým, než bude spečatený. Všetci, ktorí dokázali svoju vernosť Bohu zachovávaním Jeho zákona a odmietnutím prijať falošný sabat, zaradia sa pod zástavu Pána Boha Jehovu a prijmú pečať živého Boha. Tí, ktorí sa vzdajú pravdy nebeského pôvodu a prijmú nedeľný sabat, prijmú znamenie šelmy.“ Manuscript Releases, zväzok 15, 15.

Obraz šelmy je spojenie cirkvi a štátu, pričom cirkev má nad týmto vzťahom kontrolu. Kompromis Konštantína v jeho snahe spojiť pohanstvo s kresťanstvom je klasickým príkladom kompromisu posledných dní.

„V hnutiach, ktoré teraz prebiehajú v Spojených štátoch s cieľom zabezpečiť pre cirkevné ustanovizne a obyčaje podporu štátu, protestanti nasledujú v stopách pápežencov. Ba čo viac, otvárajú dvere pápežstvu, aby v protestantskej Amerike znovu nadobudlo tú prevahu, ktorú stratilo v Starom svete. A to, čo dodáva tomuto hnutiu ešte väčší význam, je skutočnosť, že hlavným zamýšľaným cieľom je vynucovanie zachovávanie nedele — obyčaje, ktorá vznikla v Ríme a ktorú si on nárokuje ako znak svojej autority. Je to duch pápežstva — duch prispôbovania sa svetským zvyklostiam, uctievania ľudských tradícií nad Božie prikázania — ktorý preniká protestantské cirkvi a vedie ich k tomu, aby konali to isté dielo vyvyšovania nedele, aké pred nimi konalo pápežstvo.“

„Ak chce čitateľ porozumieť nástrojom, ktoré budú použité v čoskoro prichádzajúcom zápase, stačí mu sledovať záznam o prostriedkoch, ktoré Rím použil na ten istý cieľ v minulých vekoch. Ak chce vedieť, ako budú pápeženci a protestanti zjednotení postupovať voči tým, ktorí odmietajú ich dogmy, nech sa pozrie na ducha, ktorého Rím prejavil voči sobote a jej obhajcom.

„Kráľovské nariadenia, všeobecné koncily a cirkevné ustanovenia podporované svetskou mocou boli krokmi, prostredníctvom ktorých pohanský sviatok dosiahol svoje čestné postavenie v kresťanskom svete. Prvým verejným opatrením, ktoré vynucovalo zachovávanie nedele, bol zákon vydaný Konštantínom. (A.D. 321) Tento edikt vyžadoval, aby obyvatelia miest odpočívali v „ctihodný deň slnka“, avšak obyvateľom vidieka dovoľoval pokračovať v ich poľnohospodárskych prácach. Hoci to bol v podstate pohanský zákon, cisár ho presadzoval

po svojom formálnom prijatí kresťanstva.“ The Great Controversy, 574.

Postupný vývoj kompromisu, ktorý viedol k nedeľnému zákonu a opäť k nemu povedie, je znázornený sedemnásťročným obdobím od roku 313 do roku 330, pričom prvý nedeľný zákon z roku 321 predstavuje stred dejín. Na začiatku bolo manželstvo východu a západu a na konci bol rozvod východu a západu. Prvý nedeľný zákon je stredným medzníkom predstavujúcim vzburu, tak ako trináste písmeno hebrejskej abecedy, keď mu predchádza prvé písmeno a nasleduje po ňom dvadsiate druhé a posledné písmeno abecedy, tvorí hebrejské slovo pravda. Manželstvo na začiatku a rozvod na konci označuje písmeno alfa v zhode s písmenom omega. Obdobie 250 rokov, ktoré sa začalo Nerom, nesie podpis Krista a hovorí o predmete prítomnej pravdy v posledných dňoch.

Dvestopäťdesiatročné obdobie, ktoré sa začína rokom 457 pred Kr., zdôrazňuje štátnictvo predstavované Antiochom Veľkým, keď stojí v rámci sedemnásťročného obdobia od Rafie po Panium. Chápeme to ako štátnictvo, lebo v roku 457 pred Kr. sa tiež začalo proroctvo o 2 300 rokoch. Týchto 2 300 rokov je vnútornou prorockou líniou, ktorá hovorí o Božom diele vykúpenia, čo sa zhoduje so symbolom cirkevnictva. Na rozdiel od dvestopäťdesiatročného obdobia, ktoré sa začalo s Nerom, obdobie, ktoré sa začína v roku 457 pred Kr., sa zaoberá politickou úlohou posledného amerického prezidenta, ktorý sa usiluje urobiť Ameriku a potom aj svet veľkým, zatiaľ čo presadzuje mylnú katolícku predstavu zlatého veku tisícich rokov pokoja.

Dvestopäťdesiat rokov Spojených štátov, ktoré sú zemskou šelmou zo zjavenia trinástej kapitoly, označuje záver šiesteho kráľovstva biblického proroctva, ktoré sa končí tam, kde sa začalo, uprostred vojny. Víťazi dejín určujú záznam dejín, ktorý sa zachováva. Demokratov, poháňaných globalistickým drakom, vnímajú súčasnú anarchiu ako revolúciu a republikáni, ktorí iba hovoria a nekonajú, vnímajú tieto súčasné dejiny ako občiansku vojnu. Demokrati sú predstaviteľmi draka biblického proroctva a republikáni sú predstavení ako odpadlí protestanti, alebo, slovami Jána v zjavení šestnástej kapitoly, sú falošným prorokom. Spojené štáty sa začali vojnou revolúcie a končia vojnou revolúcie. Republikánska strana sa začala v občianskej vojne a končí v občianskej vojne. Republikáni vidia občiansku vojnu, ktorú demokrati nazývajú revolúciou.

Trump ako posledný republikánsky prezident nesie prorocké atribúty prvého republikánskeho prezidenta, ktorý vstúpil do vonkajších dejín Občianskej vojny. Lincolnova vonkajšia Občianska vojna bola zároveň vnútornými dejinami Izaiášovho proroctva zo siedmej kapitoly, ôsmeho verša, ktoré sa skončilo v roku 1863, práve v roku Vyhlásenia o oslobodení otrokov. Rozlíšenie medzi oboma stranami je prvoradou a základnou prorockou zásadou. Začalo sa Kainom a Ábelom, ktorých v Kristovom čase predstavovali saduceji a farizeji, dve triedy Kaina, ktoré mali zavraždiť jedného Ábela.

Farizeji a saduceji predstavujú tých, ktorí súhlasili s ukrižovaním svojho Mesiáša; z rôznych dôvodov, ale predsa v zhode. Farizeji sa vyhlasovali za obrancov zákona, no neboli nimi, podobne ako republikáni. Farizeji sa vyhlasovali za obrancov pôvodného Božieho zákona, ale zákon vykladali prostredníctvom vlastnej bigotnej logiky. To, čím bol pre farizejov pôvodný Zákon, tým je pre republikánov Ústava — práve tá Ústava, ktorú podľa svojho tvrdenia podporujú, ale nepodporujú. Saduceji odmietali Božiu moc a hoci boli menšou sektou než farizeji, v Kristových

časoch ovládali náboženské a politické usporiadanie Judey. Demokrati sú menšou sektou než republikáni, takou malou, že musia podvádzať, aby si udržali moc, no predsa si ju udržujú, lebo ich odporcovia, ktorí sa vyhlasujú za obhajcov rovnakej spravodlivosti pre všetkých, nerobia nič, aby presadzovali princípy zákona, ktoré sa vyhlasujú zachovávať.

Nič nie je nové pod slnkom a dve politické strany v Spojených štátoch sú takou istou súčasťou prorockého obrazu, akou boli farizeji a saduceji. Popri tejto prorockej línii, pravdaže, existuje mnoho ďalších paralel, avšak až keď uvidíte prorocký vzťah týchto dvoch nesvätých mocností, ktoré sa, hoci sú protivníkmi, zjednocujú proti svätosti, vtedy uvidíte Ptolemaia a Uziáša v správnom svetle. Obaja južní králi sa pokúsili obetovať v tom istom chráme, no Ptolemaios z Egypta predstavuje dračiu moc — demokratov. Uziáš ako kráľ Judey je vodcom nádhernej krajiny, ktorý je odpadlickým protestantizmom alebo falošným prorokom — republikánmi.

Vzťah draka a falošného proroka je klasicky znázornený na vrchu Karmel. Na vrchu Achab predstavoval draka a Jezábelini proroci Bála a Aštarty predstavovali falošných prorokov, ktorí stáli proti Eliášovi. Šelma, ktorou je Jezábel, však stále zostávala v úzadí v Samárii. Drak zjednotený s falošným prorokom bol takisto znázornený zjednotením pohanského Ríma a Židov pri kríži, ako ním bude aj zjednotenie demokratov a republikánov pri nedeľnom zákone. Prvky zjednotenej moci sú v rámci republikánskeho rohu šelmy zo zeme znázornené demokratmi a republikánmi. Tieto dve nesväté politické moci sú znázornené Kainom a aj línia Ábela má dvojité rozdelenie.

Ábelova línia, ktorá je vo vzťahu ku Kainovej vonkajšej línii vnútornou líniou, je znázornená dvoma triedami panien. Vývoj protestantského rohu šelmy vystupujúcej zo zeme, ktorým sú Spojené štáty, je znázornený radom náboženských očistení, začínajúc cirkvou v Sardách roku 1798, keď sa Spojené štáty stali šiestym kráľovstvom biblického prorocstva. Sardy boli cirkvou, ktorá mala meno, že žije, ale bola mŕtva. Do roku 1798 sa protestantské sekty, ktoré sa oddelili od pápežskej cirkvi, už vracali do Ríma. Kresťania boli po prvý raz nazvaní kresťanmi v Antiochii.

„Práve v Antiochii boli učeníci po prvý raz nazvaní kresťanmi. Toto meno im bolo dané preto, že Kristus bol hlavnou témou ich kázania, ich vyučovania i ich rozhovorov. Ustavične rozprávali o udalostiach, ktoré sa odohrali počas dní Jeho pozemskej služby, keď boli Jeho učeníci požehnaní Jeho osobnou prítomnosťou. Neúnavne sa zaoberali Jeho učením a Jeho uzdravujúcimi zázrakmi. S trasúcimi sa perami a so slzami v očiach hovorili o Jeho smrteľnej úzkosti v záhrade, o Jeho zrade, súde a ukrižovaní, o zhovievavosti a pokore, s akými znášal potupu a muky, ktoré Mu spôsobili Jeho nepriatelia, a o božskej ľútosti, s akou sa modlil za tých, čo Ho prenasledovali. Jeho zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie, ako aj Jeho dielo v nebi ako Prostredníka za padlého človeka, boli témami, pri ktorých sa s radosťou zastavovali. Pohania ich mohli právom nazývať kresťanmi, pretože kázali Krista a skrze Neho prednášali svoje modlitby Bohu.

„Bol to Boh, kto im dal meno kresťan. Toto je kráľovské meno, dané všetkým, ktorí sa pripájajú ku Kristovi. O tomto mene neskôr písal Jakub: „Či vás boháči neutláčajú a nevláčia pred súdy? Či sa oni nerúhajú tomu vznešenému menu, ktorým ste nazvaní?“ Jakub 2:6, 7. A Peter vyhlásil: „Ak niekto trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha za to.“ „Ak vás hanobia pre meno Kristovo, ste blahoslavení, lebo Duch slávy a Boží spočíva na vás.“ 1.

Petra 4:16, 14.“ Skutky apoštolov, 157.

Efezský zbor dostal meno kresťanský, čo viedlo k prenasledovanému zboru v Smyrne; po ňom v dejinách Pergama nasledoval zbor kompromisu. Keď pápežstvo prevzalo trón, oddelenie označilo pravú Božiu cirkev ako cirkev na púšti. Rímska cirkev bola Tyatira. Na konci púšte trvajúcej tisíc dvestošesťdesiat rokov povstala cirkev protestantizmu a od toho bodu je protestantský roh predstavovaný božským radom skúšok a očisťovaní.

Protestantizmus sa začal, keď Martin Luther v roku 1517 pribil na dvere svojich 95 téz, a o „23“ rokov neskôr, v roku 1540, vznikol jezuitský rád. V roku 2013 bola na dvere pribitá 95. a záverečná prezentácia Habakukových tabúl a 13. marca 2013 bol inaugurovaný prvý jezuitský pápež. Martin Luther bol v tej istej histórii exkomunikovaný pápežom Levom. Nuž, posúďte sami...

V roku 1798 si cirkev v Sardách nárokovala meno „protestantská“, no návratom k Rímu už prestávala svoje meno zachovávať. Keď milleritský adventizmus prevzal v roku 1844 pochodeň protestantizmu, predstavoval pokarhanie Jeroboáma, prvého kráľa Izraela, národa, ktorý bol pokrvne príbuzný kmeňu v Judsku, kde Boh umiestnil svoj chrám. Jeroboám zriadil napodobeninu založenú na náboženstve, ktoré predstavovalo niekdajšie otroctvo jeho národa. Zopakoval Áronovu základnú vzburu tým, že vztýčil podobu šelmy so všetkým prorockým významom spojeným s týmto príbehom. No pri jeho slávnostnom zasvätení milleritský adventizmus pokarhal jeho neochotu naďalej usmerňovať pravé uctievanie k svätyni, kde prebýva Boh. Jeroboám chcel, aby sa ohnisko uctievania nachádzalo v Bételi a v Dane, čo predstavuje tých zo Sard v roku 1844, ktorí odmietli nasledovať Krista do Svätyně svätých.

Milleritský adventizmus sa rozhodol vrátiť k náboženstvu Ríma a prijal samotné náukové argumenty tých, ktorí boli práve usvedčení ako falošní proroci svojím odmietnutím Millerovho posolstva, za svojich teologických majstrov, aby ospravedlnil svoje odmietnutie prorockého posolstva o siedmich časoch; Milleritský adventizmus si, podobne ako neposlušný prorok, zvolil svoju vlastnú cestu namiesto toho, aby nasledoval Božie vedenie. Cesta, ktorú si blázniví volia vo všetkých skúškach a preosievaniach múdrych a bláznivých panien od protestantskej reformácie ďalej v prorockých dejinách, je cestou, ktorá sa vracia k uctievaniu krajiny, z ktorej ste boli vyslobodení, a ako sa hovorí: „všetky cesty vedú do Ríma.“ Všetky cesty okrem Jeremiášových starých chodníkov.

Protestantská reformácia bola predobrazená Mojžišovým návratom do Egypta, aby vyviedol Boží ľud do Zasľúbenej krajiny. Keď vyšli z krajiny zajatia, Božím úmyslom bolo dať svojmu vyvolenému ľudu svoj zákon. V línii Mojžiša a protestantskej reformácie sa vzburá prejavila bezprostredne po vyslobodení. Boh skúšal Sardis, ľud, ktorý tvrdil, že má živé meno, ale v čase posolstva Williama Millera bol mŕtvy. V roku 1844 sa uskutočnili dve očistenia; prvým bolo očistenie cirkvi Sardis, ktorá tvrdila, že je protestantská, no ukázalo sa, že je mŕtva; a potom boli v tom istom roku očistení milleriti, v naplnení podobenstva o desiatich pannách.

Demokrati a republikáni predstavujú dve politické triedy, ktoré spolu tvoria republikánsky roh na zemskom zvierati zo zjavenia trinástej kapitoly. Múdre a bláznivé panny sú dve náboženské triedy,

ktoré spolu tvoria protestantský roh na zemskom zvierati. Múdre panny vlastnia prvé meno dané v Antiochii. Múdre panny sú kresťania, ale sú aj Filadelfčania, ktorí majú zasľúbenie prijať meno.

Toho, kto zvíťazí, učiním stĺpom v chráme svojho Boha a viac odtiaľ nevyjde; a napíšem na neho meno svojho Boha a meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha; a napíšem na neho svoje nové meno. Zjavenie 3,12.

Po prvý raz Boh nazval svoj ľud kresťanmi v Antiochii a dejiny, v ktorých sa laodicejské hnutie sto štyridsaťštyritisíc mení na filadelfské hnutie sto štyridsaťštyritisíc, sú zároveň dejinami Antiocha Veľkého, po ktorom je mesto Antiochia pomenované a ktorý je predstavený na konci obdobia 250 rokov medzi bitkami pri Rafii a Paniu.

V budúcom článku budeme v týchto veciach pokračovať.